

מסורת הש"ס

(א) [עַי מוֹ מִ"ק כח: ד"ה
בצל,] (ב) [ע"ב,] (ג) ס"א
אִינוּ מֵהֶרְשֶׁל, (ד) [לְקַמֵּן
ג,] (ה) [וְעַ"ש בְּתוֹם ד"ה
לֹא מִיִּבְעִי וְכוּ',] (ו) [בְּשִׁבְתָּ
דף כה:], (ז) [וְעַ"ע חוֹס'
שְׁבַת כה. ד"ה כִּרְתָּ,
ח] [לְפָנֵינוּ הַגִּירָסָא רבא,]

גליון הש"ס

רש"י ד"ה אחותו מאמו
ובו' וילפינן. לקמן ד' ז'
ע"ז: תוס' ד"ה אשת
אחיו מאמו ובו' יש בה
ברת. עיין כריתות דף יד'
ע"ז מד"ה אשת אחיו:

חמש עשרה נשים

חבוש עשרה נשים פוערות לרוסיה. כדתי [סיפא] ט שש
היתה אחת מהן נשואה לאחיו ולו אשה אחרת ומת
בלא בנים שמיין פטורות. וטעמא יליף בגמרא [ג:] ו^ארום לרוסיה
עד סוף העולם. במתני' מפרש: חמוסו. שמת בעלה ונשא
אחיו ומת בלא בנים: ואם חמוסו
ואם חמיו. שתיא אסורות לו משום
ערוה כדכתיב (ויקרא יח) ערות
אשה ובתה לא תגלה את בת בנה
ואת בת בתה ויש בכלל זה חמותו
ואם חמותו ואם חמיו כדמפרש
(ואיל) באלו הן הנשרפין (סנהדרין
ד' עה.) ו^בתו א' (ובת בתו ובת בנו) דכח
בבתו מאנוסתו קמיידי וכן בת בת
ובת בנו דאילו בתו מאשתו היינו
בת אשתו דכיון דכתיב (ויקרא יח) אשה
ובתה לא שגא ממנו ל"ש מאיש
אחר אבל בתו מאנוסתו לא ילפא
ליה מהכא דאשה ע"י קדושין משמע
שהוא אישות ומקרא אחרניא נפקא
כדמפרש בגמרא: אחריו מאמו.
שנשאת לאחיו מאביו ומת וכן אחות

אמו שנשאה אחיו מאביו שאין חיוב יבום אלא באחים מן האב דכתיב (דברים כה) כי יבשו אחים יחדו * וילפינן אחיה אחיה מבני יעקב מה להלן מן האב אע"פ שאין מן האם ה"ל ל"ש: ואשם אחיו מאמו. שמת ונשאה אחיו מאביו שהיתה נכריה אללו ומת בלא בנים ונפלה לפני יבם זה לייבום אסורה לו לפי שהיתה אשת אחיו מאמו תחלה ואסורה לו עולמית דכתיב (ויקרא יח) ערות אשת אחיך ודרשין לה ב' צד' הבא על יבמתו (לקמן ד' נה). אחיך בין מן האב בין מן האם ואשם

צבדייתא מלנרור אלא על אפי' הן מאה דמתניין קאי ואמר
 משמע אלא תרי ואפילו הן מאה מסבירא נפקי דלרתה מ"ט אסור
 מאסור לרה אחרת דבמקום ערוה קיימא: **בתו.** פ' בקונטרס
 בתו ולפי זה הא דקאמר בגמ' (לקמן דף ט:) רב יהודה מתרגם מתנות
 אבל שימא צבי דרישא לא משום דבתו כיון דבאונסין קא משכחא לה
 שפירס בקונטרס דלמתניין קאי הא דקאמר בנשואין קמיירי ולא צב
 שואתא צביו היינו אשת איבי ועוד דבהדיא אמר בגמרא בתו האול
 חייל אכולה מתניין קאי ע"כ איירי בנשואין אלא ש' לפרס בנשואין
 צהיתר וצבנילות האסורה לזה מותרת לזה אבל מתניין איירי שפיר צב
 ולא בנשואין דא"כ מאי קאמר בגמרא כיון דבתו בנשואין לא מש
 דאיירי באונסין אלא אר"י דהך בתו איירי בין מלאונסין בין מן הנש
 כרת דצחיצי לאוין סבר מנה דמתני' דחולאת דרתם צפ"כ (לקמן ד' ט.)
 מה אחות אשתו מיוחדת שהיא ערוה וחייבין על דוניה כרת כו' והק
 יקח את אשת אחיו באשת אחיו מאביו הכתוב מדבר אשה אומר דא
 אחות אביו ואחות אמו ואסר אשת אחיו מה אחות אביו ואחות אמו
 לה איסור אף אשת אח ים לה היתר ויש לה איסור וזו היא אשת אחיו
 מותרת משמע דאחא למעוטי אשת אחיו מאמו דאין צה כרת ודוחא
 אחא למימר דאיכא כרת אף באשת אחיו מאביו באין לה צנים צחי' צ
 לאחר מכהן בשעת איסורה בכרת אף אשת אח כן והכי דריש צריש הב
 כלל גדול קאמר דלחוטמו יאכל לחלק ודודמו יאכל לידון צעריי והדי
 דודמו לנזיר יאכלה למעט אשת אחיו מאמו דמה דודמו באשת אחי
 מאביון אף אשת אחיו בצחי' מאביו ובתר הכי דריש לה מנהה היא ככ
 דלא אחא למעוטי אחיו מערייר דכתיב קרוב אצל כר' אצל כר' דרי
 אע"ג דבצחות אלו ואחות אלו לא כתיב עעריי האקשאר דר' יונה דרי
 כל העריות לחומרא ולא נקיש לאשת אחיו מאמו לקולא דממעט מנהה
 דאיכא צין כרת למיתה צידי שמים אלא לריצ"א שאומר דאין נכרת
 כדאמר בירושלמי (פ"ב צבורים) דכרת צן ג' ומפיק ליה מדכתיב אל ת
 מדבר דכתיב (ס"ד) יתמו ושם ימותו וחולק על הש"ס שלנו דבתי' (י
 שלנו דמיתה צידי שמים אחר ס' וקודם זמן כרת ג') וא"ת לפי' ריצי"א
 כיון דמכרת לא שמעי' עריירי מאשם דמאשת אח שמעי' עריירי צב
 ואר"י משום דבהדיא שמעתא לעיל לייף כל העריות מנהה להערה
 אשת אחי אשה נדה היא: **וואחות אשתו.** ואין להקשות דנדה מאסר ל
 אשתו אחרי כן דלא דמי דלחות אשה אלא עריות האיסור עומד
 משמע בפסחים ס"פ אלו דברים (ע"ב) דת' ייבוס היא דקאמר ר'
 יבמחו דקעביד מניה כו' (ד' משמע דקני לה ועוד נראה לחלק דלחות
 שעה אחת משום שואמר דריכה דרי' גועס (מש"ל ג') כדאמר צים מ
 שיש אחים אחרים אסורה לזה שמתה אשתו כדאמר צפ' ד' אחין (לקמן)
 היא כדאשת אח שיש לה צנים אסורה דאין זה דרכי גועס אם יש לה
 צריכה להמחית על צה שמתה וגבי קטן לקמן דפרק צ"ה (ד' קיא:) ד'
 אסורה ליה ובתר הכי שריא ליה ואם רב כו' והם נמי דרי' א'
 מחמת שואה קטן ואינו ראוי לצליה יהי שפיר דרי' גוע'

פרק ראשון יבמות ב.

חמש עשרה נשים פוטרות. אר"י ללא מזי למינקט עריות
 כדקתני כסיפא אחת ממל העריות האלו שש עריות
 חמורות מאלו (לקמן ד' יא.) משום לאמרנין בגמ' (לקמן ד' ג.) מנינא
 אחא למעוטי ארת סוטה וזרת אלוניות וממאנת ומחזיר גרושתו ואי
 הוה תני עריות הוה משמע לא למעוטי
 עריות ללא קא חשיב קאמי א:

חמש

*עשרה נשים פוטרות צרותיהן וצרותיהן מן החליצה ומן היבום עד סוף העולם ואלו הן בתו ובת בתו ובת בנו בת אשתו ובת בנה ובת חמותו ואם חמותו ואם חמיו אחותו מאמו ואחות אמו ואחות אשתו ואשת אחיו מאמו

בזמן חלל ברחו מן הארץ
וילפין אחיה אחיה מבני
האדם ה"נ ל"ש: ואם אחיו
נכרת אללו ומת בלא בנים
אם ישיתם אשה אחיו מאמו
וערות אשת אחיו ודרשין
בין מן הארץ בין מן הארץ:
ואם

בן יהודה דכולהו משתמעי מלגזור ורבא אפי' סבר דמלגזור לא
כל כך שאוסרת גם לרתה דמקום ערוה קיימא לרת לרתה נמי
זו מלגוסתו דאי מנשואתו היינו בת אשתו ללא גרעה מפני שהיא
אילני הא דמי ר' חייא בכולן אי קורא בהן האסוריה לזה מותרת לזה
הצנענשואין לא משכחת לה בנשואין קמיירי באונסין לא קמיירי לא כמו
ספין דא"כ היינו בת אשתו וכדאמר נמי לקמן (ד' י.) מאי אמר אילימא
מדרשא דבבבא ליה והיינו בתו מלגוסתו ועוד ללכ"ז דרבי
קמיירי ר' חייא דכ"ז משמע דבבבא דרבי חייא בכולן אי מולא בה
ספין (ב) וגראה לר"י דליכא למימר דמתנימין דקמני בתו איירי באונסין
ת לא אפי' משכחת לה בנשואין לא מצי קאי אכולהו בצי דמתני
ן: **אשת אחיו מאמו.** משמע הכא דבאשת אחיו מאמו * י"ש בה
יסור מזה ואיסור קדושה חוללת ולא ממייצמת ובהירא תניא בגמרא
ה רבינו שמואל דבמ"כ משמע שאין בה כרת דקמני התם ואיש אשר
אחיו מאביו או אינו אלא באשת אחיו מאמו והדין נותן הואיל ואסר
אין מן האב בין מן האם וכו' ת"ל נדה היא מן נדה יש לה היתר ויש
אין מן האב שיש לה איסור ויש לה היתר אם יש לה בנים אסורה אין לה בנים
לומר ולפרש דדרשא דמ"כ לא אתא למעוטי אשת אחיו מאמו אלא
לה אע"ג דיש לה היתר לאחר מיתה דמה נדה אע"ג שיש לה היתר
על יבמתו (לקמן ד.) דאין הלשון משמע כלל כן ועוד דבירושלמי דפרק
פריך מלשח את למה יאכל ומשי לירון צעריירי והדר קאמר ר' יוסי
ו מאביו כדיליף התם ערוה דודו מדודו או בן דודו דאיירי באחי אביו
במ"כ משמע בהירא דלמעט אשת אחיו מאמו אתא ותיכר ה"ר משה
הבא דעני מיליף מלמות אב ואחות אם דבין מן האב בין מן האם
הבא על יבמתו (ע"פ ה"ה) סמך דמהקשא דאשת אחיו מן האב נתק
א ואלא יתכן פירוש זה לרש"י שאומר* דכל כרת הוא וזרעו נכרת דהיינו
א וזרעו אלא צעירות דכתיב צדקה עריירי וחילוק י"ש בין מיתה לכרת
יתו את שבת הקהתי (במדבר ד) ועבודתם עד נ' ומיתה היא ב' כמתי
כת. (שם) אמרינן מנ' ועד ס' זו היא מיתה כרת וכולל לומר לפי הש"ס
ירש"ש הבא על יבמתו (לקמן ה.) מאי פריך עריירי דכתיב צדודתו למה לי
העצירות אם כן ה"ל לאקשוי אמריי דאשת אח עריירי דכתיב בצקוף
י פריך עריירי דכתיב צדודתו למה לי לילף לה נמי מנדה דכתיב צד
אע"פ שמערה דאסר* כמו אחות אשתו שאין מתייצמת אפי' מתה
היבס טפי משאר בני אדם אבל נדה לכ"ע אסורה ואפילו בנדחה
חנן אשתו נדה בעל חייב יבמתו נדה בעל פטור ופריך עלה מאי שנא
שמה אע"פ שממה אשתו אחרי כן שוב לא חזק לייבוס כיון שנפטרה
ירות (לקמן ד' פ.) ואפי' היכל ללא מידחייא מהאי בימא לגמרי כגון
פ' ב' כל יבמה שאין אי קורא בה בשעת נפילה יבמה יבא עליה הרי
לחודקק לזה שנפטרה אימנו אבל נדה דרבי נועם היא דלעלה נמי
אמר* (ר"ה בלאו ה"ה) נמי מית אמת מן איכא מידי דהשתא
הו דרבי נועם אם נרייה להמתין על שגדילי אכל מה שממתנת
דאינו מחמת איסורא והוי כאלו ה"ל יבס למדינת הים:

או

לדמינא נפיקא מברת ופריך האם נהי דנפק מברת דיומי מי נפיק, פירוש ימות פתאום, ויומיה לפירוש הקוטרם אמאי לא פריך מברת דזני וני נפק, ויש לדחות דכפרשית. דמייירי בשאין

עין משפט
נר מצוה

א א מיי פ"ו מהל' יבוס
הלכה יד סמג עשין לא
עוש"ע אה"ע סימן קעג
סעיף א:

תוספות ישנים

[illegible]

ימים או שיש לו צנים גדולים

(א) עי' צמו"ה כח: ד"ה בלע המות שכתבו בו בשם הרב ר' יעקב מאורליינש. (ב) עי' בהקדמת החו"ט לסדר נשים. (ג) עי' סנהדרין 97 ע"ו ע"א. (ד) עי' בשבט 97 כה צמוס' ד"ה ברת שחל"ו בו.